

Červen 2025

„Úsměv trvá chvíli, ale někdy se na něj vzpomíná celý život.“

neznámý autor

Když ples, tak jedinečně waldorfský!

Večer 28. února 2025 se sál Beseda v Českých Budějovicích proměnil v místo, kde se snoubila elegance s radostí, tanec s přátelstvím a umění s hravostí. Konal se totiž ples Waldorfské školy – a nebyl to jen tak ledajaký ples! Byl to ples s waldorfskou duší.

Za celou akci stál spolek W-collegium – tedy sdružení rodičů, kteří se rozhodli potěšit nejen sebe, ale i učitele, přátele školy a studenty lycea. A že se to povedlo! Hlavními hybatelkami celého večera byly dvě pracovitě organizátorky – Veronika Růžičková a Zdeňka Řeháčková, které připravily akci, na kterou se bude ještě dlouho vzpomínat. Přímou na místě bychom se neobešli ani bez vydatné pomoci studentů, kteří s ochotou a spolehlivostí zajišťovali hladký průběh celého večera.

Večer otevřel dětský taneční soubor se svým překvapivě profesionálním vystoupením, které všechny příjemně naladilo. Hned poté se rozproudil tanec pod vedením tanečního orchestru Saturn. Ten, nejen že zahrál k tanci, ale vytvořil i atmosféru, ve které se každý cítil jako doma – a zároveň jako na velké společenské události.

Ale to byl teprve začátek! Publikum doslova ohromila skupina BudeCirkus – žonglérská a akrobatická vystoupení na šálách byla jako z jiného světa. Magická, elegantní, dechberoucí. Přestože šlo o ples, v některých chvílích jsme se všichni cítili spíše jako

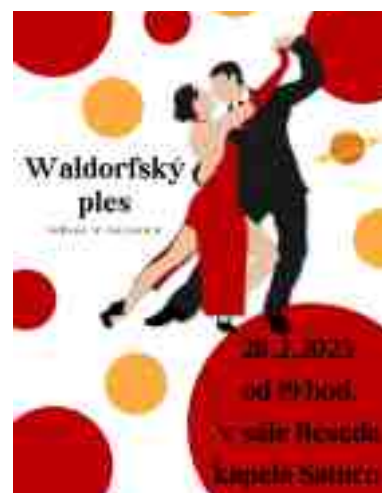
v divadle nebo na cirkusové slavnosti snů.

Celým večerem s lehkostí a humorem provázeli dva moderátoři z řad studentů waldorfského lycea – Anežka Konířová a Vojtěch Kubík. Díky nim měl večer nejen řád, ale i šmrnc a vtip.

Velkou oblibu si získal také fotokoutek – místo, kde se každý mohl nechat vyfotit a vybrat si k veselé fotce ze spousty rekvizit. Klobouky, boa, brýle, paruky – fantazii se meze nekladly! Mnozí si odnesli domů nejen pěkné zážitky, ale i originální památku na ples v podobě vtipné fotografie.

A co by to bylo za ples bez překvapení? Půlnočním hřebem programu byla choreografie maturantů lycea. Bylo to spontánní, energické, a hlavně – jejich.

Ples byl ale i o podpoře a spolupráci. Výtvarné dílo některého z našich talentovaných žáků jste si mohli vydražit, a tím přispět na aktivity školy. A kdo měl štěstí v tom-

bole, mohl si domů odnést nejen hezkou vzpomínku, ale i něco pěkného, užitečného nebo nečekaného.

Závěrem? Tento ples nebyl jen o krásných šatech, dobré hudbě a bohatém programu. Byl především o lidech – o setkáních, smích, tvůrčí energii a radosti, která z večera doslova sálala. A kdo tam nebyl, může se těšit na další ročník. Už teď se šeptá, že organizátoři mají v hlavě nové nápady. A my už se nemůžeme dočkat!

Zdeňka Řeháčková

P.S. Další ples je plánovaný na sobotu 10. 1. 2026, ve stylu retro.

Stezka za obřími kraslicemi 18. 4. – 18. 5. 2025

Waldorfská škola se opětovně zapojila do charitativního projektu s názvem „Velikonoce na Hluboké“.

Symbolem tohoto projektu jsou obří, bezmála 700 kilogramů vážící, kraslice, které byly ukryty v Hluboké nad Vltavou a okolí.

Jednu z kraslic namalovali i naši kolegové na návrh žákyně naší školy.

Tereza Petrášková

Masopustní veselí ve školce

V úterý čtvrtého března se ve školce slavil masopust. Celé dopoledne bylo plné radosti, smíchu a her. Nejdříve se děti nadšeně převlékly do kostýmů zvířátek, princezen, králů, čarodějů a mnoha dalších postav a poté usedly ke slavnostní tabuli. Tu s láskou připravili rodiče a byla opravdu bohatá.

Poté se ve třídě Skřítků hrály hry, které připravily tety. Nejdříve děti v závodech autíček potrénovaly jemnou motoriku, autíčka navíjely na provázku co nejrychleji k sobě.

Následně všichni zasedli kolem tajuplné cikánky a pustili se do hry na postřeh. Děti vždy bezchybně uhodly, ve kterém kelímku se skrývá kulička.

Následovala velmi zábavná rytmická hra. Dvojice dětí podle počtu teček na papíře vytukávala rytmus pomocí dřevěk.

V poslední hře děti plnily úkoly a odpovídaly na otázky, jež byly schované v kelímcích, do kterých se trefovaly míčkem.

Poté už byl čas navštívit krásně vyzdobenou třídu Sluníček a předvést si navzájem své masky. I ve třídách Sluníček a Včelek se bohatě hodovalo, hrály se různé hry, zpívalo se a celé dopoledne se tak neslo v duchu masopustního veselice.

Poté se všechny děti vydaly na čerstvý vzduch na zahradu, kde jejich bujarou náladu zklidnily a vyvážily sluneční paprsky.

Na závěr dodáme, že masopustního veselí se nezúčastnily jen školkové děti, ale i někteří rodiče a mladší sourozenci, kteří si tak mohli vychutnat kouzelnou atmosféru, jakou waldorfská školka nabízí.

**Kristýna Pouchová,
Ariana Horáčková**

Velikonoční jarmark

Již tradičně se konal velikonoční jarmark v sobotu před Velikonoce-
mi v naší mateřské škole. V minu-
lých letech jarmark probíhal při
dešti a dokonce sněhu, tento rok
nás ale provázelo krásné slunečné
počasí.

Byl připraven opravdu bohatý
program, který v předstihu vždy
chystají rodiče školkových dětí
a letos se dokonce zapojily děti
z waldorfské základní školy a stu-
denti waldorfského lycea.

V jednotlivých třídách probíhaly
tvůrčí dílničky pro děti, ve Skřítčích
se objevil již tradiční prodejní
stánek s výrobky, které vytvořili ro-
diče na společných setkáních.
Kromě toho si mohly děti nově užít
dobrodružství ve skřítčí sluji ve tří-
dě Včelek, kterou pro ně připravili
žáci z waldorfské základní školy.

Veliký úspěch mělo i divadelní
představení, které připravili stu-
denti waldorfského lycea v prostu-
ru ložnice.

Krásné počasí samozřejmě také
vybízelo k venkovním aktivitám.
Děti si mohly vyrobit píšťalku nebo
se připravit na Velikonoce a uplést
si pomlázku. Pokud návštěvníkům
po všem tom dění vyhládlo, mohli
si dát občerstvení z opravdu ši-
rokého výběru. Venkovní stůl se
prohýbal jídlem, vedle si mohli při-
pravit a ugrilovat vlastní špíz,
dostat čerstvě upečené palačinky
nebo si do okénka doběhnout pro
polévku či párek v rohlíku. Mnoho
dospělých jistě ocenilo stánek
s výbornou kávou.

Zkrátka byl to příjemný den ak-
tivit, setkání, smíchu a dobrého jíd-
la, který si užili malí i velcí. Mezi

hosty byli samozřejmě rodiče
a další příbuzní školkových dětí.
Kromě nich přišly na slavnost
i starší děti, které navštěvovaly
školku v minulých letech. Někteří
z návštěvníků zavítali do prostor
školky vůbec poprvé.

Eva Zuzáková

Prvňáčci v divadle – kouzelné dopoledne s představením Nebojsa

Naši prvňáčci měli nedávno jedinečnou příležitost navštívit Malé divadlo, které je součástí Jihočeského divadla. Díky jednomu tatínkovi, který má dceru nejen v naší první třídě, ale i ve třetí, jsme byli pozváni na zkušební představení nové pohádky Nebojsa. A nebyla to ledajaká návštěva, právě tento tatínek v představení sám účinkoval!

Děti si divadelní zážitek užily od první minuty. Pohádka byla plná humoru, dobrodružství i napětí a smích a nadšení bylo slyšet po celou dobu. Byli jsme ohromeni, jak krásně a přesvědčivě tatínek na jevišti hrál.

Po představení následovala beseda s jedním pánem z divadla, který vedl s dětmi zajímavý rozhovor. Chtěl vědět, jak se jim představení líbilo, a byl velmi překvapen, jak aktivní a odvážné byly právě naše děti z první třídy. Bez ostychu odpovídaly na otázky a přirozeně se zapojovaly do diskuze.

Společně s námi se představení zúčastnila také třetí třída, která měla tu samou příležitost díky tomu, že tatínek má dcerku i tam. Za tento krásný kulturní zážitek mu patří velké poděkování!

O týden později jsme se s dětmi do Malého divadla vypravili znovu. Tentokrát nás čekalo jiné představení, na kterém již tatínek naší žákyně neúčinkoval. Ačkoliv se děti těšily, tentokrát se jim představení tolik nelíbilo, některé se začaly nudit a ptaly se, kdy už to skončí. Přesto si odnesly další zkušenost z prostředí divadla, které pro ně zůstává zajímavým místem plným zážitků.

Tereza Kreisslová

Návštěva galerie – světlo v obrazech trochu jinak

V předvelikonočním čase se děti z první třídy vypravily do galerie Wortnerova domu, kde pro ně byl připraven zajímavý edukační program s velikonočním přesahem. Nešlo však o klasické povídání o Velikonočních, jak by se dalo čekat, ale o umělecké vyjádření světla v obrazech.

Děti se během programu učily pozorovat, jak je světlo v jednotlivých obrazech ztvárněno, kde je jemné, kde jasné, kde září nebo kde jen nenápadně prostupuje krajinou. Lektorka jim vysvětlila, že světlo v obrazech může mít i symbolický význam. Například v některých malbách bylo světlo použito jako vyjád-

ření samotného Ježíše, jako něco, co prozařuje tmou a přináší naději.

Po prohlídce galerie si děti samy vyrobily ozdobnou krabičku, do které vložily malý stříbrný plátek geometrického tvaru jako symbol něčeho, co odráží světlo. Byla to krásná a tvořivá tečka za celým programem.

I když pro děti nebylo jednoduché vydržet v klidu a tichu, které je v galerii potřeba dodržovat, zvládly to statečně a bez větších problémů. Odnesly si nejen vlastnoručně vyrobený dárek, ale také nový pohled na světlo jako na umělecký i duchovní symbol.

Tereza Kreisslová

Aprílová a velikonoční stezka – když děti tvoří pro děti

V dubnu se děti ze školního klubu pustily do krásného projektu a připravily aprílovou stezku pro mladší spolužáky z 1. až 3. třídy. V barevných čepicích a legračních parukách přivítaly své kamarády na deseti stanovištích, kde byly připravené zábavné úkoly. Každá skupinka dětí dostala obrázek, ve kterém musela najít různé nesmysly a podivnosti. A že jich tam bylo!

Děti, které stezku připravily, se své role zhostily výborně. Krásně spolupracovaly, byly vstřícné a kamarádské k mladším spolužákům a vytvořily příjemnou a veselou atmosféru. Práce s nimi byla radost a patří jim za to velké poděkování.

Každý účastník, který prošel všechna stanoviště a získal razítko, si mohl dojít pro sladkou odměnu. Stejnou odměnu si zaslouženě odnesli i tvůrci stezky,

protože si ji opravdu poctivě odpracovali.

A protože se aprílová stezka tak povedla, děti se nadšeně pustily do další – tentokrát velikonoční stezky. Účastníci měli za úkol hledat ukrytá vajíčka, plnit různé úkoly a získat tak opět zaslouženou odměnu. Atmosféra byla sváteční a hravá.

Děkujeme všem dětem ze školního klubu, že dokázaly připravit tolik radosti ostatním. Ukázaly, že práce ve skupině, zodpovědnost a kreativita se vyplatí a přináší radost nejen ostatním, ale i sobě.

Tereza Kreisslová

Knihy o zvířatech očima třídní učitelky

Mezi velké projekty 4. třídy patří psaní knihy o oblíbeném zvířeti. Čtvrtáci mohli v prvním pololetí přemýšlet, jaké zvíře chtějí podrobněji prozkoumat. Poté začala po jarních prázdninách epocha Člověk a zvíře a všichni čtvrtáci si své zvíře vybrali. Do školy přinesli různé encyklopedie a knihy o zvířatech, vyhledávali si o svém zvířeti zajímavosti a zvířata se stala námětem jejich každodenních hovorů. Všichni pak začali psát první kapitoly, které přinesli ke kontrole do školy. Každý týden se chlubili svými pokroky, sdělovali zajímavosti a obohacovali se navzájem. Již dopředu věděli, že po Velikonocích své knihy představí na slavnosti před spolužáky a rodiči. Čas se krátil, mírná nervozita stoupala. Krásným zážitkem bylo vázání knih u paní Kosové. V úterý 22. 4. a ve středu 23. 4. jsme se sešli ve třídě a po slavnostním hudebním zahájení všichni úspěšně představili zvíře, které se vybrali. V přátelské a podporující atmosféře čtvrtáci okusili jedinečnost svého počínání. Všem byl odměnou bouřlivý potlesk nejen spolužáků a rodičů, ale také „pyšné“ třídní učitelky. Děkuji za krásný zážitek.

Jana Gažiová (třídní učitelka 4. třídy)

Očima žáků

Knihu jsme psali několik týdnů. Kreslili jsme si obrázky a pak jsme šli knihy svázat do knihvazačství. Po Velikonocích jsme knihy prezentovali. Byli jsme rozděleni do dvou skupin. Jedna půlka prezentovala v úterý a druhá ve středu. Věděli jsme odpovědi na všechny otázky. Přišli nás podpořit rodiče, ostatní členové rodiny, spolužáci, a dokonce i paní ředitelka. Měli jsme malou přestávku na slané a sladké občerstvení, které přinesli rodiče.

Ondřej Kortiš
a Benjamin Molana

22. a 23. dubna byly prezentace knih o zvířatech. Všechny prezentace byly moc hezké. Sice to bylo dlouhé, ale bylo to moc zajímavé. Ze začátku jsme se trochu bály, ale pak jsme to zvládly. Mila si vybrala kapybaru, protože je to její nejoblíbenější zvíře. Tereza si vybrala tukana, protože je hezky zbarvený. Zjistily jsme například, že kapybara má ráda vodu a že tukan má takový ten výraz „Já vím, že jsem celebrita.“

Tereza Simbartlová
a Mila Součková

Nosorožec severní

Vypadám jak jednorozec,
ale já jsem nosorožec,
půl dne jím a půl dne spím,
žiju v Africe, to vím!
Afrika je prima země,
pokud chcete, tak tam jedte!

Eva Kolarová

Básničky ke zvířatům

Černý jaguár

Jsem šelma a žiju v Peru,
jsi-li z masa, tak tě žeru.
Chcete pro mě přinést dary?
Chutnají mi kapybary.
Mrštným skokem ze shora,
skolím aligátora.
Ve vodě jsem jako ryba,
lovím všechno, co se hýbá.
Na území o rozloze velkoměsta,
může vejít jen má krásná nevěsta.
Na světě nemám žádné nepřátele,
jen pytláky, co ještě nejsou ve vězeňské cele.

Samuel Molana

Lev pustinný

Slyšíte ten řev?
To může být jen lev!
Umí dobře lovit a rvát se,
všichni dobře vědí, že on je vládce.
I na českém znaku hrdě stál,
Lev – všech zvířat král.

Isabel Mocková

Kapybara

Já jsem malá kapybara,
o všem dobře vím,
když mi hrozí nebezpečí,
do vody běžím.
Zoubky hlodavé já mám,
na trávě si pochutnám.
Ráno pro potravu jdem,
odpoledne si ve vodě pohrajem,
večer vedle sebe usnem.

Mila Součková

Poletuška evropská

Být poletuška,
to musí být pořádná fuška.
Plachtit, lézt,
to by se musel unavit i lovecký pes.
Dá si oříšek nebo vajíčko,
to aby si naplnila břicho.
Hebkou srst to ona má
a ráda si pospinká.
Tamara Šumberová

Lišaj oleandrový

Všichni už to ví,
jsem lišaj oleandrový,
lítám z květu na květy,
chytíš mě ty nebo ty.
Žofie Chrudimská

Kočka domácí

Já jsem malé kotě,
nejradši spím v botě.
Moje máma veliká,
pořád něco povídá.
Dej si šedou myšku,
ať máš dobře v bříšku.
A já nechci, povídám,
granule si radši dám.
Já jsem kotě domácí,
myšku mám pro legraci.
Lucie Škaroupková

Na Olympu

Ve čtvrtek se na brněnské waldorfské škole otevřela hora Olymp i pro běžné smrtelníky – nás rodiče žáků pátých tříd. Přijeli jsme s velkým očekáváním, jenže první den nás vítalo počasí nepříjemné a zimomřivé. Snad právě proto, že se sám velký Zeus či Poseidón účastnili.

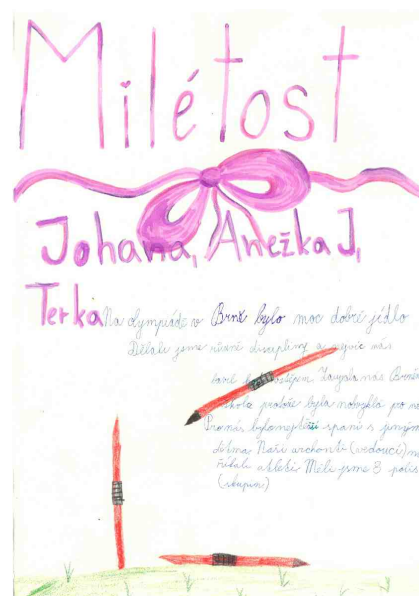
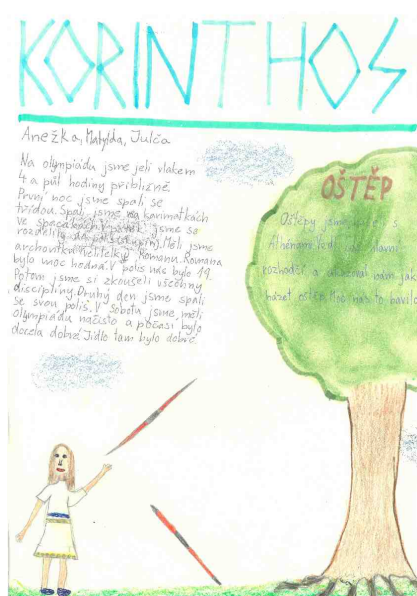
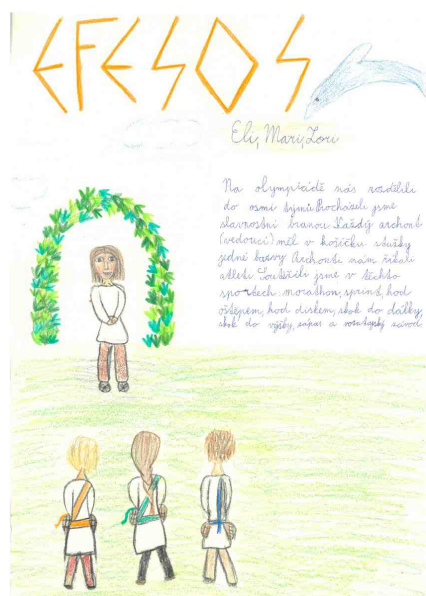
Naštěstí pořadatelé byli připraveni a místo olympijského slunce nám do žaludků posílali po celou dobu olympiády chutnou krmí hodnou bohů. Po velkolepém divadle nás čekala famózní řecká hostina: olivy, dolmades, tzatziki, maso, rajčatová polévka se sýrem feta, pita chléb, hummus, pečená zelenina, ovoce a mnoho dalšího. Celou hostinou nás provázela živá libá řecká hudba, na kterou jistě dohlížel sám bůh Apollón.

Pořadatelé měli všechno do detailu nachystané, ovšem když měl být zapálen olympijský oheň, nastaly

jisté komplikace. Moderní technologie se nějak rozhodly stávkovat – a tak přišlo na řadu poctivé dřevo. Vedoucí archont zahájil krásnými slovy: „Ať duch olympiády a fair play plápolá především v našich srdcích.“

Daniela Zelenková

Když olympijský oheň vzplane v srdcích atletů

V polovině května se proměnila waldorfská škola v Brně v dějiště tradičních olympijských her pátých tříd. Sešlo se zde na 160 dětí z osmi pátých tříd napříč Českou republikou. Jako jeden z pomocníků a zároveň rodič děvčete z naší páté třídy jsem měla

tu možnost se zúčastnit a prožít s dětmi tuto velkolepou událost, na kterou se školy připravovaly dlouho dopředu. Děti trénovaly jednotlivé disciplíny, nacvičovaly divadlo, učily se olympijskou hymnu a slib. S blížící se olympiádou u nás doma rostla nervozita, aby bylo vše naučené, ale vzrůstalo i nadšení.

Do Brna jsme dorazili již ve čtvrtek v podvečer. Brněnští nás mile přivítali, vše bylo perfektně připravené a nazdobené. V pátek ráno se již děti proměnily v řecké atlety a se vzrušením vyčkávaly, do jakého města neboli „polis“ budou přiřazeni a kdo se stane jejich vedoucím (archontem) pro následující dva dny. Tady přicházel moment, kdy děti opustily jistotu svých třídních kolektivů, protože v osmi polis byly namíchaní pátáci ze všech zúčastněných škol. Dopoledne se

neslo v duchu seznamovacích her, atleti měli také za úkol vymyslet ódu na svou polis. Odpoledne pak připadlo nácviku všech disciplín. Večer byl věnován řeckému divadlu, kde se opět sešli spolužáci

jednotlivých škol, aby zahráli svůj přidělený úryvek z Odysseových cest. Krásnou tečkou za celým dnem byla řecká hostina. Podávaly se řecké speciality jako gyros s pita plackami, olivy, tzatziki, feta, grilovaná zelenina, závitky z vinných listů... Po báječné večeři už se děti vydaly na kutě se svou polis. Celý den nás příjemně naladil na nadcházející olympijská klání.

V sobotu ráno se atleti shromáždili ke slavnostnímu ceremoniálu, který zahajoval olympijské hry. Oblečení v chitonech složili olympijský slib a zazpívali olympijskou hymnu v doprovodu kapely. Nakonec

vzplál i olympijský oheň, do kterého zástupci polis vhodili obilí jako oběť mocným bohům, aby při nich pro tento vzácný den stáli. První disciplínou byl maraton. Při něm museli mnozí atleti překonat sami sebe, ale nikdo nic nevypustil. V cíli je vítal rozjásaný dav diváků. Následoval sprint, hod diskem, oštěpem, skok do výšky a do dálky. Živo bylo při oblíbeném zápasu, kde se dva soupeři snažili za zvuku bubnů jeden druhého vytlačit z vyznačeného kruhu. Ostatní je hlasitě povzbuzovali. Atleti si také vyzkoušeli rytmický krok, při němž se snažili vzájemně se sladit. Závěrečnou a zároveň nejzábavnější disciplínou byly vozatajské závody. Dva atleti táhli dřevěný vozík, na němž seděl třetí. Když všechna klání skončila, následovalo slavnostní ukončení her. Olympijský oheň uhasl, atleti si odnesli diplomy a medaile, ale hlavně nezapomenutelné zážitky a nová kamarádství.

Po celou dobu olympiády plál oheň v srdcích všech atletů i organizátorů. Všichni se snažili podat co nejlepší možný výkon, stali se opravdovými řeckými atlety. Brňákům patří velký dík a obdiv za to, jak bezvadně bylo vše zorganizované a jakou krásnou atmosféru dokázali pro tato setkání vytvořit. Celé tři dny prostupoval opravdový olympijský duch.

Michaela Suchanová

Kalokagathia

Letošní olympiádu waldorfských škol v Brně jsem mohla prožít s naší 5. třídou jako učitelka tělesné výchovy, rozhodčí, ale také i jako tzv. předskokan Bothmerovy gymnastiky a rodič zároveň. Ve všech ohledech myslím, že byla naše pátá třída skvěle připravena. Pak už nezbývalo než si vše náležitě prožít. Věděla jsem, že děti jsou v dobrých rukách archontů příslušných polis, a tak jsem se mohla plně ponořit do role rozhodčího pro disciplíny hod diskem a zápasu. V rámci studia Bothmerovy gymnastiky jsme taktéž připravováni jako tzv. disciplináři pro olympiádu. Já si to tedy letos mohla prožít v plném rozsahu.

Krásné zážitky mám také ze společného cvičení Bothmerovy gymnastiky, kterou pořadatelé velmi vhodně zařazovali při samotném zahájení nebo před startem různých disciplín. Z mého pohledu by postupem času mohly cviky BG obohacovat a zpestřovat olympiádu o něco více. Byl to pro mne velmi silný zážitek, který hodnotím jako velmi smysluplný a obohacující pro celé waldorfské společenství. Myslím, že idea kalokagathia se vznášela mezi námi. Krása duše, těla i pohybu byla všude přítomna.

Lucie Blajíc

Olympiáda očima pomocnice archonta

Letos jsem měla tu čest zúčastnit se olympiády, kterou pořádala waldorfská škola v Brně – a poprvé jsem si vyzkoušela roli pomocnice archonta. Na začátku jsem netušila, co přesně mě čeká, ale velmi brzy mi došlo, že nejde o symbolickou funkci. Pomocník je skutečně pravou rukou archonta – jeho podpora, spojka a často i hlava v terénu.

Měla jsem štěstí být součástí týmu Mykény, kde archontem byl Ondřej Suchan. Spolupráce mezi námi fungovala výborně – rychle jsme se sešli a vytvořili silný tým. Děti z našeho kmene mi velmi rychle přirostly k srdci a společný čas s nimi byl pro mě obrovským zážitkem.

I přes nepřízeň počasí jsme všechny disciplíny zvládli a děti bojovaly s obrovským nasazením. Sama jsem si mohla vyzkoušet zápas, což byl silný moment – zvláště když přihlízející děti kolem hlasitě skandovaly moje jméno.

Celá akce byla organizačně zvládnutá na výbornou. Děti měly neustálý přístup k jídlu a pití, nechyběla zdravotní péče a celý areál školy poskytoval krásné a inspirativní zázemí.

Velké poděkování patří také maminkám z 5. třídy, které přispěly svou pomocí nejen v kuchyni, ale i při dohledu na děti. Jejich nasazení a ochota byly pro hladký průběh olympiády opravdu neocenitelné.

Při závěrečném ceremoniálu a předávání medailí se nejedno oko zalesklo. Pro mě osobně to byla zku-

šenost, na kterou budu dlouho a ráda vzpomínat. Děkuji všem, kdo se na této krásné akci podíleli.

Nikola Zahradníková

Slovo archonta

Letošní olympiádu jsem prožil jako archont, tedy průvodce dětí namíchaných z osmi zúčastněných škol. Za své polis jsem si vybral Mykény. Než vše vypuklo, provázela mě lehká nervozita a napjaté očekávání. V minulosti jsem se účastnil dvou waldorfských olympiád, ale v roli archonta jsem měl stát poprvé. V pátek ráno nás osm archontů se svými věrnými pomocníky stanulo na sportovišti a vavřínovou branou k nám přišly vybrané děti. Naše společné olympijské dobrodružství mohlo začít. Nervozitu vystřídalo nadšení a chuť prožít vše naplno. Díky skvělé souhře s mou pomocnicí Nikolou vše probíhalo hladce,

s lehkostí a humorem. S dětmi jsme se na sebe postupně krásně naladili. Loučení bylo dojemné, v duchu jsem při něm žasl nad tím, jak hluboké společné prožitky jsme získali za necelé dva dny. To vše bylo možné jen díky tomu, že po celou dobu tohoto výjimečného setkání všichni táhli za jeden provaz a byli plně prodchnuti olympijským duchem. Brněnští v čele s hlavní organizátorkou Petrou Kubečkovou, třídní učitelkou jedné ze dvou tamních pátých tříd, vše velmi pečlivě nachystali a vedli s láskou, citlivě a s velkou pokorou. Za to jim patří obrovský dík!

Ondřej Suchan

Česká trojčlenná posádka přeplula Atlantický oceán

Sedmou třídu provází téma: Objevné plavby. Proto jsme si pozvali na přednášku a povídání člověka, který opravdu přeplul Atlantský oceán a poznali jsme ho jako úžasného dobrodruha, horolezce, horala, průvodce po Šumavě. Jmenuje se Radek Mařík. Jonáš Budín a Ondřej Jankovský vám krátce převypráví jeho dobrodružnou plavbu.

Česká posádka přeplula Atlantik s vlastnoručně vyrobeným katamaránem. Posádku zastupovali Yeti (Radek Mařík), Kuře a Jonáš.

Celá akce vznikla čirou náhodou. Kuře a Yeti se vsadili o sto korun, že Yeti nedokáže přeplout Atlantik a zdolat Jihoamerické hory (celá parta byli horolezci).

Yeti s Jonášem začali pracovat na katamaránu. O nějakou dobu později odvezli loď na káře do Španělska. Odtamtud už na své lodi vypluli na Kanárské ostrovy, kde se k nim připojil Kuře. Když posádka vyplula, musela se hned vrátit kvůli nepříznivému počasí. Prozkoumali některé z ostrovů a po několika dnech zase vypluli. Počasí jim hodně ovlivňovalo plavbu. Občas bylo úmorné bezvětří, občas pořádná bouřka, která trvala i několik dní. Právě v takové bouřce bojovali o život. Na vlnách vyvažovali loď, aby se nepřevrátila, ale museli udržovat směr, protože měli jen malou GPS, která dosáhla jen na krátkou vzdálenost.

Cestou narazili na další ostrov, který prozkoumali a poznali zdejší civilizaci. Vypluli dál a po cestě si uvědomili, že nemají na to doplout do Jižní Ameriky, tak dopluli do Karibiku.

Yeti tak získal svojí zaslouženou stokorunu. Před odjezdem do Čech svoji ručně vyrobenou loď prodali.

Celá cesta jim trvala cca tři měsíce.

Jonáš Budín a Ondřej Jankovský

Sedmáci dostávali v zimním období slohové pětiminutovky a z jedné takové pětiminutovky :-)) se vyloupala báječná povídka. Téma pětiminutovky bylo: Pomluva.

Závojnátka

Byl to jeden z těch nudných všedních dní, akorát pod vodou.

Gerda právě plave domů se svými kamarádkami – Violin, Gwendoline, Dimitrou a Lolou.

Gerda je mořská panna. Má třpytivě perleťový ocas a dlouhé blondaté vlasy po dolní ploutve.

Gerda má dnes čtrnácté narozeniny. Čtrnácté narozeniny pod vodou jsou veliká událost, oslavenec totiž dostane svůj osobní proměňovací náramek.

Právě vám asi vrtá hlavou, co to znamená. Znamená to, že se každý den můžu proměnit v kohokoliv, kým zrovna chci být? Nebo že se můžu proměnit v jakoukoliv věc, třeba v myčku na nádobí?

Pokud si myslíte to první, jste nepatrně blíže realitě.

Každý oslavenec na své čtrnácté narozeniny dohromady s náramkem získá své zvíře. Violin a Dimitra už mají čtrnácté narozeniny za sebou, Violin se dokáže změnit v rejnoka a Dimitra v růžovou medúzu.

Kamarádky si povídají, co si myslí, že bude Gerda za zvíře. „Já myslím, že chobotnice,” řekla

Gwendoline. „Proč? Protože se umí dobře skrývat při schovávané?” zeptala se Lola.

„Ne,” řekla si na čelo Gwendoline, „protože má ráda chobotnice.”

„No já nevím, já jsem vždycky měla ráda hvězdice a je ze mě rejnok,” namítla Violin.

Všechny kamarádky dopluly ke Gerdě domů, rozbalily dárky, sfoukly svíčky a snědly skoro celý třípatrový dort.

A teď ten nejdůležitější dárek, kouzelný náramek...

Gerda vytáhla ze starožitné truhličky tlustý kožený náramek se svým vyrytým jménem. Gerda si uvázala náramek na ruku, všichni zatajili dech...

„Šplouch!” a plavala před nimi sto centimetrů dlouhá ryba se zlatými šupinami, ploutvemi průhlednými jako sklo a vzory jako ten nejpropracovanější perský koberec.

„Jú, závojnátka!”

Oslava skončila o půlnoci a o týden později se konal ples. Gerda si nechala u mistra Klepeta ušít nové šaty z řaseného hedvábí a členku se zlatými mušličkami.

Gerda a její kamarádky dostaly

pozvánky, ples se konal na letním sídle jejich spolužačky ze školy, Biancy. Gerda a Violin právě propluly bránou na lampiony nazdobenou zahradu. Ale najednou... jim někdo vplul do cesty. Bianca.

„Ahoj Violin,” pozdravila Bianca a dělala, jako že Gerdu nevidí.

„Ahoj Bianco!” řekla nahlas Gerda.

„Pšššt...! Nemluv se mnou.”

„A proč ne?” podivila se Gerda.

„S tlustohlavcem tasmánským, neboli sliznatou rybou se já bavit nebudu.”

„Co...?”

Bianca hned dodala: „Dimitra nám všem prozradila, že tvoje osobní zvíře je sliznatá ryba.”

„Dimitra? Moje kamarádka? Asi mi záviděla.”

„Kdo by ti tak mohl závidět, že jsi tlustohlavec?”

„To asi nikdo, ale že jsem závojnátka ano.”

„Šplouch!” A už zase nebyla mořská panna v hedvábných šatech, ale zlatá rybka.

Ples pokračoval vesele, bez jiných zádrhelů. Ale když stála Gerda frontu na ovocnou limonádu, potkala Dimitru.

Dimitra si stoupla do fronty za Gerdu.

Když si Gerdy všimla, už už chtěla rychle, nenápadně odejít, ale Gerda ji zadržela.

„Ahoj Dimitro,“ vesele pozdravila Gerda.

„Aahoj,“ vykoktala ze sebe překvapená Dimitra.

Gerda podala Dimitře skleničku s limonádou a řekla: „Pozor, máš ve skleničce sliz!“ Kamarádka upustila skleničku na dno a pak pochopila.

Obě kamarádky se spolu zasmály, Dimitra se omluvila a z ple-su, který mohl být nejhorší, byl ten nejlepší.

Ponaučení:

- Nevěřte všemu, co vám kdo řekne;
- Neodsuzujte podle toho, jak kdo vypadá;
- A snažte se odpouštět, když to jde.

Viola Křiklavová

„Stáž“ žáků 8. třídy v bavorské waldorfské škole Freie Waldorfschule Landsberg am Lech

Výňatek ze čtyřdenního pobytu v Německu

Samotná cesta tam byl omyl, původně čtyř a půl hodinová cesta se kvůli prohlídce Olympijského parku a muzea BMW protáhla skoro na devítihodinovou. Ovšem nepříjemná byla jen cesta, ostatní události byly nadmíru zábavné, nebo se v nejhorším případě daly přežít. Vnitřek školy, u které jsme stanovali, byl stejně udivující jako zevnějšek. Byl jsem u vytržení, když jsem zjistil, že se v této budově skrývá divadelní sál, eurytmický sál a dokonce plně vybavená hudebna. Jejich kuchyně se svými jídlly byla na úplně jiné úrovni, dokonce si tam strážníci mohli zdarma načepovat sodovku. Škola mě překvapila svými kantory, jejich neschopnosti nebo zvláštnosti zase jiní vyvažovali svým

svérázným vzhledem a hravou metodou učení. Výlet jsem si velmi užil a doporučuji tam jet i jiným třídám, aby zažily německou školu na vlastní kůži.

Jiří Holub

Zážitek na věky

Cesta trvala dlouho. Jeli jsme malým žlutým autobusem. Všichni se bavili. Každý se těšil, až dojedeme na místo. Přejeli jsme hranice s Německem a v každém se náhle zvedlo napětí. Nadšení nám ale zkazila zastávka na benzinové pumpě, kde jsme zjistili, že vůbec nerozumíme paní prodavačce. Nakonec jsme se odebrali do školy ve městě Landsberg am Lech. Tam nás autobus opustil. Škola je skvělá. Je to velký areál od jeslí až po střední školu. Vaří tu bio jídlo. Mají skvělou tělocvičnu i svůj vlastní divadelní sál. Zklamala mě zahrada. Čekala jsem ji větší. Večer jsme si opékali na ohni. Spali jsme ve stanech. Větši-

ně lidem byla zima, takže jsme zbylé dvě noci spali v tělocvičně na duchnách. V Německu jsme si užili spoustu legrace. Zastavili jsme se v Olympijském parku v Mnichově. Je to tam moc pěkné. Mají tam jezírko s divokými husami, které jsme krmili pufovanými chlebičky. Poté jsme se šli podívat do BMW muzea. Stará auta jsou moc pěkná. Také jsme hráli discgolf s německou 7. třídou. Docela mě to bavilo. Nejlepší byl výlet ke krásnému jezeru Ammersee, kde jsme se koupali. Paní učitelka každému koupila dva kopečky zmrzliny. Jedno dopoledne jsme věnovali prohlídce vyučování a divadelního představení 8. třídy. Když jsme ho viděli, byli jsme rádi za naše divadlo. Prohlédli jsme si město Landsberg am Lech. Líbila se mi řeka Lech, která městem protéká. Navštívili jsme i místní Kaufland, kde mají levnou čokoládu Milku. Nikomu z nás se nechtělo odjet zpět do ČR. Když jsme přejeli hranice a udělali si přestávku na benzinové pumpě, zděsili jsme se, že nám všichni rozumí. Kdo ví, jestli se z toho šoku někdy vzpamatujeme.

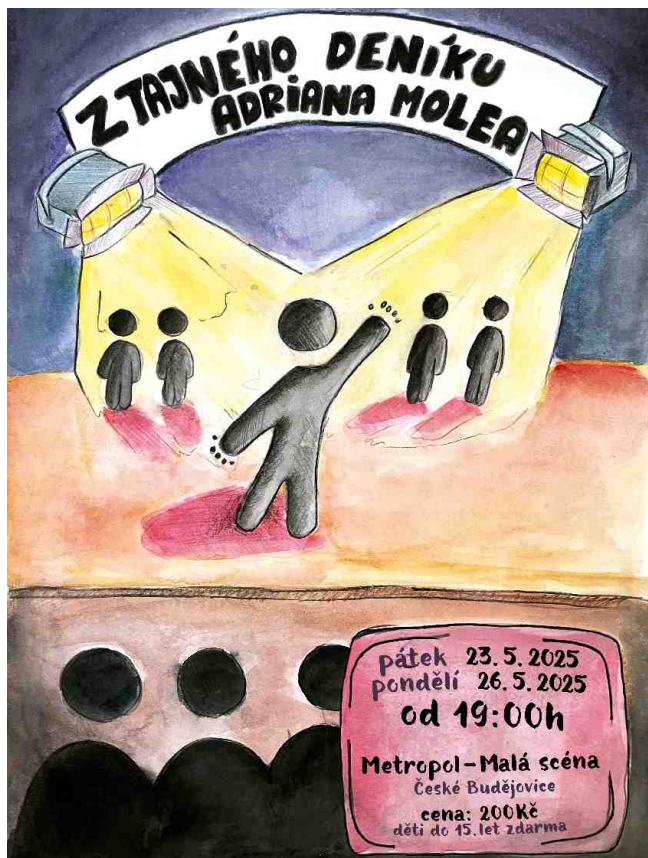
Jana Malá

Náš výlet do Německa

Celé to začalo dobře, tedy až na to, že většina z nás musela vstávat v 5:45, poněvadž sraz byl už v 7:00 na zastávce Antonína Barcala. Vyjeli jsme namáčknutí v minibusu, ale natěšení na nadcházející výlet. Jak se šířila nuda a ospalá nálada, atmosféra v autobuse se poněkud uklidnila (tedy aspoň v přední části autobusu, která se snažila nevnímat výkřiky vycházející ze zadní části autobusu.) Dvakrát jsme stavěli na benzínové pumpě, díky čemuž se cesta stala relativně příjemnou. Cestou jsme se zastavili v Olympijském parku a v BMW muzeu v Mnichově. Cíl naší výpravy byl Landsberg am Lech, kam jsme k večeru skutečně dojeli, přesněji řečeno jsme dojeli na pozemky zdejší Waldorfské školy. Zdejší ubytování jsme získali díky kontaktům paní učitelky Vilímkové, která zde v minulosti učila. Ta nás také hned po příjezdu provedla celou školou a seznámila nás se zdejším systémem. Poté jsme si postavili své stany na místě, které nám bylo vyhrazeno, a upekli si špekáčky k večeři. K dispozici bylo také množství pečiva a salátů, vše z kvalitních biopotravin. Následují zajímavé příběhy z našeho pobytu....

Discgolf

Dnes jsme měli naplánovaný výlet se zdejšími dětmi. Jeli jsme autobusem a poté vlakem na discgolfové hřiště a po cestě nám bylo řečeno, že se máme snažit navázat kontakt s německými dětmi a třeba je naučit nějaká česká slova. No co k tomu říci? Němečtí žáci z nějakého důvodu buď nechtěli, nebo nevěděli, o čem by se s námi měli bavit. Potíže dělaly i rozdílné způsoby, jakými jsme pochopili pravidla hry. No každopádně si nikdo příliš nestěžoval, když jsme se po hře zase rozešli.

Ammersee

Podle mého mínění zcela nejlepší zážitek z celé akce, po hraní discgolfu jsme se vydali k nedalekému jezeru Ammersee. To předčilo všechna má očekávání. Bylo azurově modré, čisté, na dně posázené malými oblázky. Samozřejmě jsme se skoro všichni šli koupat, a ačkoliv voda nebyla přímo studená, nedalo se v ní vydržet příliš dlouho. Součástí koupání byla i vodní bitka a nález několika silikonových objektů určených k házení, z nichž jsme do pěti minut polovinu zase ztratili. Potom, co jsme asi dvě hodiny odpočívali na pláži, jsme se vypravili do vesnice Schondorf, kde nám paní učitelka každému koupila dva kopečky italské zmrzliny.

Klára Bicková

Ročníkové divadlo žáků 8. třídy

Letošní ročníkové divadlo neslo název, který nám osobně nic neříkal a vůbec jsme si tak neuměli představit, jak bude Deník Adriana Molea zpracovaný či o jaký žánr se jedná. Syn byl tajuplný, o podrobnosti se odmítal podělit, a tak jsme šli na premiéru natěšení, ale zároveň také trochu nervózní.

Divadlo bylo velice vtipné, na scéně se prolínal děj, tanec i hudba – však také živá kapela na vystoupení prý dlouho nacvičovala! Líbilo se nám, že hlavní postavu hráli vždy 3 různí herci, kteří si roli předávali před diváky a bylo pěkné sledovat, jak se každý s touto rolí vyrovnával po svém. Také ostatní postavy se na scéně často prolínaly a hrály, děj tak nebyl nudný a různé převleky zážitek a vtip ještě zvyšovaly. Neuměli jsme si ani představit, kolik dá práce vše nacvičit, aby pak příběh na podiu vypadal srozumitelný a plynulý. Ocenila jsem důvtipné minimalistické kulisy znázorňující např. posuvné dveře, či ztvárnění role zvířecího miláčka nebo babičky. Zlatý hřeb představení byl pro mne twerkový tanec a finální tanec celého divadelního souboru.

Představení se nám velice líbilo a rádi jsme se přišli i opakovaně podívat a zatleskat za výkony všech zúčastněných i paní učitelek.

Jana Holubová

„Ve středu 30. dubna v 10.45 přijďte s kolegyněmi a dětmi do města.“ Tak znělo pozvání rodičů pro učitelky, asistentky, devátáčky a devátáky. Bylo to velmi tajemné a napínavé, tušili jsme překvapení. Taky jsme prožívali lehké mrazení, zejména když jsme byli upozorněni: „Hlavně se ničeho nebojte!“ Dorazili jsme. Na místě (místo je pro veřejnost tajné) čekala většina rodičů devátáků a JEŠTĚ NĚCO! Na vozíčku zde byla připravena k zasadění krásná mladá LÍPA! Nápadití rodiče vymysleli, že společenství deváté třídy si zasadí „scházecí“ strom, aby setkávání mohla pokračovat i po skončení školní docházky. Tak krásný nápad! A už se kopala jáma, sázel se mladý, zdravý, pevný stromek, zasypával se hlínou. Na sázení se podíleli rodiče, učitelky i děti. Ke kořenům byla vložena skleněná láhev, která obsahovala vzkazy všech přítomných s přáním stromu i celému společenství. Tato přání všichni na místě napsali. Když byl strom náležitě upevněn a zalit, byla pronesena modlitba a všichni se u lípy společně vyfotili. Všechny přítomné, ale obzvláště nás učitelky a asistentky tento okamžik velmi zasáhl a dojal. Jenom tušíme, jaké úsilí asi vedlo k realizaci myšlenky. Obdivujeme obětavost a vytrvalost, s nimiž se rodičům podařilo dobrou věc dotáhnout až k velkému finále. Vážíme si velmi nejen tohoto daru pro celé společenství, ale zejména způsobu uvažování, který je inspirativní a vede do budoucnosti. Velmi děkujeme!

Za společenství učitelek a asistentek 9. třídy

Radka Koniřová

Báseň rodičů pro paní učitelky třídní

Lípa našeho srdce

*Stojíš tu lípa – pevná, vznešená,
ze srdce dar, co věčně přetrvává.
Kořeny v zemi, koruna v nebi,
tak jako vzpomínky na školní dny.*

*Pod její větve, až léta uběhnou,
vrátíme kroky, co časem plynou.
Děti i rodiče, úsměvy známé,
znovu si řekneme: „Stále jsme tady.“*

*Vy dvě jste byly jak slunce v dešti,
učily láskou, v radosti, v štěstí.
Za každé ráno, kdy jste tu stály,
děkujeme vám – slovy i darem.*

*Lípa tu roste, a s ní i vděk,
za vše, co dalo nám těch devět let.
Za vaše srdce, co vždycky byla,
pro naše děti – to byla síla!*

*Ať lípa šumí vánkem i horkem,
ať voní létem i dětským smíchem.
Ať je nám svědkem přátelství věčného,
společných chvil a domova srdečného.*

Báseň vložená ke kořenům:

Až zavoní lípa

*Až zavoní lípa
a já se projdu kolem ní
vzpomenu na ta léta
společných školních dní*

*V upomínku tu bude stát
a kolem ní dav proudit
Srdíčky svými s větrovým
na pozdrav z dále zvonit*

*Byla to léta báječná
v nichž vyrostl náš kluk
Paní učitelka statečná
ustála i velký hluk*

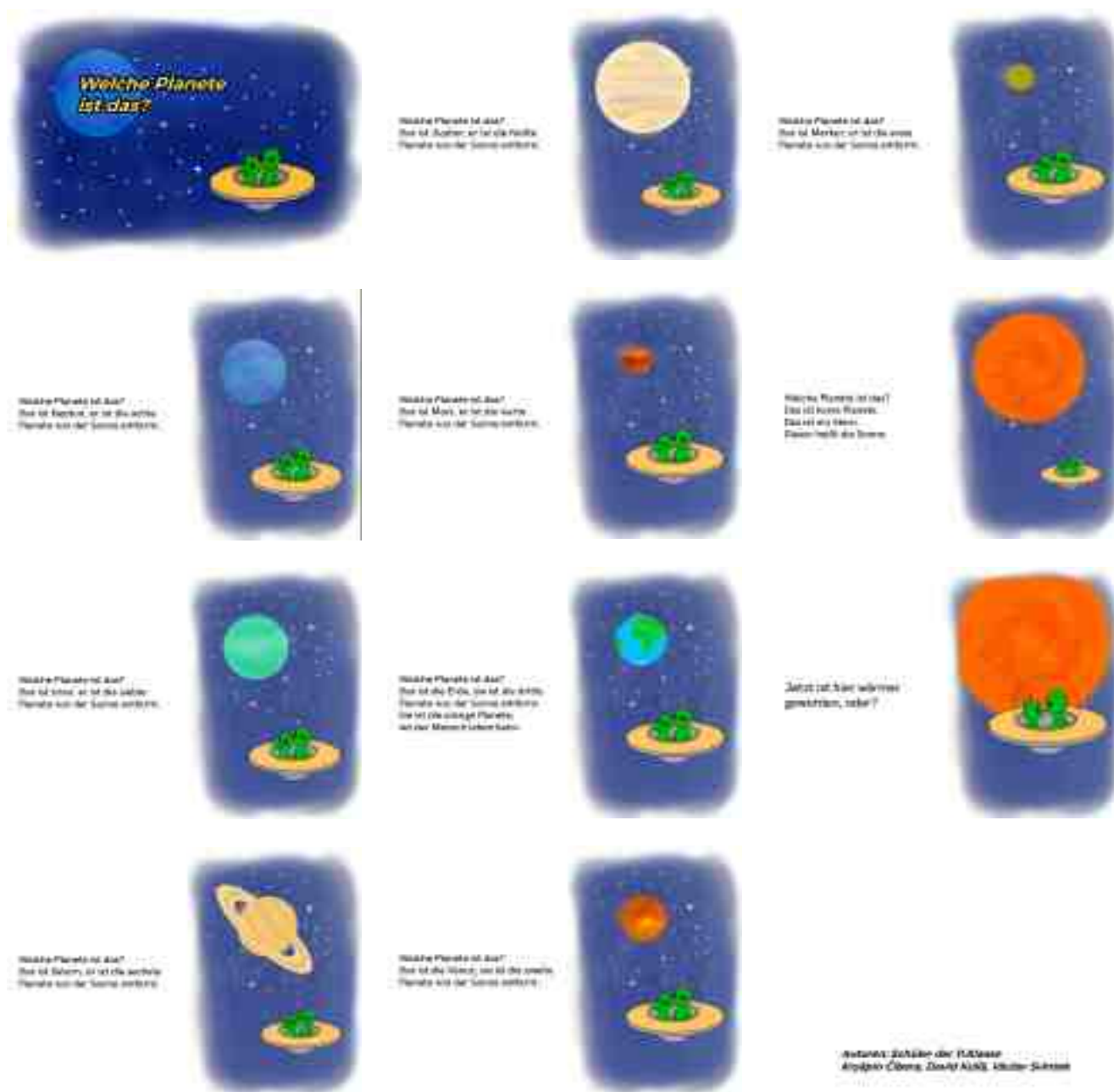
*Děkuji navždy za společnou pout'
snad přinese nám i zítřek
Děkuji za trpělivost spolu plout'
a nechat růst dospělé z dítek*

*Kéž roste bujně až do nebes
tahle malá lípa
A naše děti jak dodnes
zdravé jsou jak řípa!*

Markéta Kočová

Projekt „První četba v němčině“ v 11. W

Studenti 11. W dostali v rámci bloku němčiny za úkol vytvořit ve skupinách jednoduchý příběh v němčině, který byl následně graficky zpracován do podoby knihy. Způsob zpracování si studenti vybírali sami – nejčastěji se objevovala kresba či počítačové zpracování skrze různé grafické nástroje. Kniha měla splňovat podmínky, aby mohla být využita jako první četba v cizím jazyce a zaměřovat se na jeden gramatický jev a/nebo určitou slovní zásobu. Vybírám takový text, který je zajímavě graficky zpracovaný, jednoduchý na pochopení i pro naprostého začátečníka v němčině a zajímavý svým tématem pro žáky 1. stupně ZŠ. Vytvořili ho žáci Kryšpín Čibera, David Kuliš a Václav Svintek.

Malba s Davidem Newbattem

Po úspěšném zakončení divadelní epochy nás čekala trocha odpočinku v podobě malby a kresby s malířem Davidem Newbattem.

Cílem bylo zkrášlit zdi v naší škole a probudit kreativního ducha. Začali jsme však netradičně na papír s kresbou uhlím. Ve třídě jsme vytvořili kruh a ve dvojicích měli za úkol kreslit. Nejprve ve dvojicích, každý svůj vlastní obraz. Pak začala zajímavější část, kdy jsme postupně popouštěli uzdu fantazii a začali oba obrazy propojovat. Ve dvojicích jsme pak pokračovali ve všelijakém rozmazávání a experimentování. Vše pod křídlem právě Davida Newbatta, který nám tak zprostředkoval zážitek podobný arteterapii.

Pro mě osobně byl tento úvod překvapivě tou nejpřínosnější a nejzábavnější částí. Nejen že se mi podařilo probudit mé kreativní já, ale hlavně mi to dovolilo nesoustředit se na výsledek, ale spíš na proces. To se totiž u kreativního tvoření lehko řekne, ale obzvlášť pokud máte od svého uměleckého díla nějaká očekávání, často to nedělá nic jiného, než že vás to omezuje.

A to se nám díky těmto cvičením podařilo překonat. Zároveň bylo zajímavé vnímat atmosféru ve třídě, spolupracovat se spolužákem ve dvojici a komunikovat pouze skrze tahy uhlím. Skvěle nás to připravilo na malbu na zeď, kde přijímat chyby je základem procesu a bez nich to prostě nejde.

Naše téma bylo symbolicky Parsifalské a my doufáme, že naše vzkazy v podobě obrazů třeba alespoň trochu pomohly našim letošním maturantům, kteří měli ve stejné třídě své maturitní zkoušky.

Lucie 12. W

Prien am Chiemsee

Jako každoročně, i letos se vydali studenti 10. ročníku lycea na projekt kovářství do partnerské waldorfské školy v bavorském Prienu u jezera Chiemsee. Tento projekt je spolufinancován Česko-německým fondem budoucnosti, díky kterému se dlouhodobě daří tuto spolupráci realizovat.

Přes den trávili studenti čas v budově školy nebo v jejím okolí plněním různých praktických úkolů, odpoledne se vraceli do svých hostitelských rodin. Ve školní jídelně ochutnali stravu uvařenou z potravin z biodynamického zemědělství, kterou uvařili žáci místní školy ve spolupráci se zaměstnanci kuchyně. Zejména se mohli na vlastní kůži seznámit s podobou waldorfského vzdělávacího systému v Německu, který není v našich podmínkách v České republice plně realizovatelný. Program byl vskutku nabitý. Více se dozvíte z článku studentky Adély Barnášové.

V neděli započal náš týdenní výjezd do města Prien am Chiemsee, které se nachází v Německu. Ještě ten den jsme se seznámili s hostitelskou rodinou, u které jsme byli po dvojicích ubytováni. Představili jsme se jim v němčině nebo angličtině a ukázali fotky nás a našich rodin, aby nás lépe poznali.

V pondělí, úterý a ve středu se střídaly tři předměty: němčina s paní učitelkou Kozlovou, kovářina s panem učitelem Nowakem a tělocvik s panem učitelem Svobodou. Při němčině jsme si prošli město, natočili videa v němčině a koupili pohledy a známky, které jsme zaslali ostatním třídám a učitelům. Každý si na kovářině ukoval nožík, který se všem moc povedl. Během tělocviku jsme navštívili Prien a okolí,

dokonce i místní tělocvičnu, která byla velká a velmi krásná.

Ve čtvrtek nás čekal výlet do Mnichova. V Mnichově jsme navštívili Frauenkirche, Englischer Garten, Eisbachwelle a Marienplatz. Při rozchodu jsme mohli navštívit i jiné památky, nebo jít do obchodů. V pátek se slavil masopust (německy Fasching) a každá třída měla nějaké téma: casino, party, kvíz a pod.

Tímto bych chtěla poděkovat učitelům jménem prvního ročníku Waldorfského lycea, že jsme se mohli zúčastnit krásného výjezdu do Prienu.

Děkujeme!

Adéla Barnášová, 10. W

Sociální praktikum

Sociální praktikum je nedílnou součástí vzdělávacího plánu na waldorfském lyceu ve třetím ročníku (12. W). Žáci mají možnost vyzkoušet si na dva týdny práci s lidmi v domově seniorů, Nazaretu, komunitním centru, mateřské či základní škole (ať už klasické či alternativní) nebo v jiné podobné organizaci dle vlastního výběru, a to bez ohledu na jejich zaměření. Studenti nasbírají díky praktiku cenné životní zkušenosti, zejména pro introverty jde často o výstup z komfortní zóny, uvědomí si své silné a slabé stránky a mohou se na základě tohoto prožitku lépe rozhodnout, zda by práce v sociálních službách či školských zařízeních mohla být směrem, kterým se chtějí v budoucnu vydat. Ze své praxe si vedou deník a po jejím skončení píší závěrečnou reflexi. V následující odstavcích si můžete přečíst osobní zkušenost, o kterou se s námi podělila Ella Růžicková, která strávila 13 dní v G-centru Tábor (domov pro seniory).

Z praktika jsem měla přirozeně trochu obavy – že práci nezvládnou, což způsoboval strach z toho, abych někomu klientovi omylem neublížila. Tento strach se ukázal být hned naprosto bezpředmětným, jelikož při mně stály pracovnice, pod jejichž vedením jsem si byla jista v tom, co dělám. Při výkonu práce jsem cítila plnou odpovědnost za ni a přistupovala k ní s pokorou. Ukázala se pro mě být naprosto smysuplnou a vděčnou. Při praxi jsem často pomýšlela na to, že by se mi třeba i zamlouvalo toto vykonávat jako své budoucí povolání.

Nejvíce mě oslovila vděčnost klientů za kteroukoli formu pomoci a můj následní hřejivý pocit z ní. Přišla jsem na to, že pro mě má největší smysl právě pomoc lidem a že mě tato forma práce naplňuje, a je navíc prospěšná!

Žádné velké obtíže jsem u sebe při práci nevypozorovala, avšak pár situací, u kterých mi nebylo dobře se vyskytlo – nejtěžší pro mě byla návštěva centra pro léčbu Alzheimerovy choroby, kdy jsem se poprvé v životě dostala do přímé konfrontace s lidmi jí trpící.

To pro mě opravdu bylo nelehké. Účastnila jsem se paměťových cvičení. Opravdu obdivuji všechny pracovníky! Na mě to bylo moc silné, ačkoli věřím, že si člověk zvykne.

Dlouho vím, že potřebuji pracovat s lidmi, a tato práce mě jen utvrdila v tom, že mi to i jde. Podle mě mám dobré sociální citění a ti klienti to cítí také. Za celou praxi se mi nestalo, že bych sem přišla špatně naladěná. Ano, člověk může mít špatný den, ale nikdy by neměl být, v důsledku toho, na klienty nepřijemný. V tom si myslím, že dokážu chodit.

Na druhou stranu jsem ale citlivá (občas až moc), a tak mi některé věci přijdou líto a vyvádějí mě z míry. Na tom se ale snažím vědomě a aktivně pracovat a stále si držet zdravý odstup. Naštěstí jsem si žádný případ s sebou „nenatáhla“ až domů.

Praktikum pro mě bylo velice přínosné a jsem ráda, že jsem měla možnost si vyzkoušet tak vděčnou práci, ke které se snad v budoucnu vrátím.

Ella Růžicková

Zvoníme u ... Renaty Ely Trávníčkové

Renčo, ty jsi ve škole již sedmým rokem. Začínala jsi jako asistentka, nyní jsi třídní učitelka první třídy. Kdy přišlo to rozhodnutí?

Učitelkou jsem chtěla být už jako malá, ale životní cesty mě vedly jinak. Po čtyřicítce jsem začala studovat učitelství na VŠ a asistentská práce byla jen mezistupněm během studia. Získala jsem tím zkušenosti a na „svou“ první třídu v roli učitelky jsem se moc těšila.

Jakým způsobem dobíjíš energii?

Mám ráda přírodu, nejvíce místa na Šumavě. Dopřávám si nepracovní víkendy a naučila jsem se dělat věci, které mě těší a ne jen z povinnosti. Poslouchám své tělo a pečuji o svůj psychický stav, nikdo jiný to za nás totiž neudělá. Ráda trávím čas se svými syny.

Co tě potěší?

Určitě něco dobrého k jídlu a kvalitní káva.

Tvé vysněné místo?

Izrael.

Tereza Petrášková

Příměstský tábor pro děti od 4 do 9 let

Pod hlavičkou W collegia

Místo: Prostory W školy, Hornická 40, Rudolfov

Téma: Indiánské dobrodružství

Termín: 28. 7. – 1. 8. 2025

4. 8. – 8. 8. 2025

Kapacita: 24 dětí

Kontaktní osoba: Tereza Petrášková, tel: 606309185,
email: petraskova.tereza@waldorfcz.cz,

Program bude zajištěn od 8:00 – 16:00. Vodit děti můžete od 7:30.

Součástí programu bude tvoření, pohyb a pro zdatnější výprava do okolí.

Pokud je to možné, většinu času trávíme venku, na jídlo a polední klid jsme uvnitř.

Jídlo bude dováženo z Impaly – vegetariánské.

V ceně je zahrnuto stravování (svačina, oběd, svačina) i pitný režim.

Cena za týden je 2 300 Kč.

Personální obsazení: Markéta Staňková, Tereza Kreisslová, Kamila Járová, Daniel, Tereza Petrášková, Marie Čadová

Zvoněk – červen 2025

Redakce: Pavla Šítalová Křížová,
Eva Sokolová

Prepress: Dana Hanzlíková Vašková

Kontakt: zvonek@waldorfcz.cz

Internet: <http://www.waldorfcz.cz>

Logo: Bára Šimová

Redakční uzávěrka pro další číslo:
10.11. 2025

Redakce si vyhrazuje právo nezařazení,
krácení a běžné redakční úpravy
příspěvků. NEPRODEJNÉ

